

Ramybės ir susitaikymo oazė - Pakuta

Geroji Pakutuvėnų "siela" - brolis Gediminas.

Dvasingumo ieškoma stovyklose

Vasaromis Pakutuvėnuose rengiamos įvairios stovyklos. Šią liepą vyko respublikinė šeimų stovykla, kurioje dalyvavo apie trys su puse šimto stovyklautojų kartu su skirtingo amžiaus vaikais. Buvo suvažiavę apie 70 anoniminių alkoholikų iš visos respublikos į dešimt dienų trukusią stovyklą. Pereitą savaitę vyko šv. Pranciškaus draugų stovykla, kurioje, nepaisant lietingo rudeniško oro, giliau pažinti dvasingumą susirinko 167 žmonės.

Pasak Kretingos Pranciškonioskosios jaunimo tarnybos administratorės Margaritos Lizdenytės, kuri buvo ir šv. Pranciškaus draugų stovyklos organizatorė, ši stovykla rengiama jau treči metai tiems, kas nori išsiklausyti ir sekti šv. Pranciškumi. "Vyko konferencijos, vakarais - koncertai. Žmonės mokėsi įvairių amatų, liaudies šokių. Su paugliais stovykloje dirbo brolis Evaldas. Neįkainojamas yra buvimas bendrystėje",- stovyklų svarbą akcentavo M. Lizdenytė.

Pranciškonų atsiradimo ištakos

Prie šios pranciškonų kuriamos ir puoselėjamos evangelizacijos oazės ištakų nuo pat pradžios stovikunigas brolis Gediminas. Jis - tikrasis priklausomybę turinčių ir santaikos su savimi bei Dievu ieš-

kančių žmonių dvasinis vadovas.

"Atsikuriant Nepriklausomybei, su viena pažįstama ėmiau puoselėti svajonę įkurti moterų-merginų namus,

kuriuose prieglobstį rastų tos, kurios ieško psichologinės pagalbos. Po to idėjos spektras plėtėsi. Ir kai broliai pranciškonai susirūpino, kuri vieta labiausiai tiktų noviciatui, parodžiau man jau žinomus Pakutuvėnus. 1991 metais brolis Paulius ėmė statyti molinę trobelę. Dažnai dvasines pratybas atlikti atvažiuodavo brolis Matas. Broliai pranciškonai ėmė lankytis Pakutuvėnuose,- apie pranciškonų atsiradimą šioje nuošalioje vietoje pasakoja brolis Gediminas.- Cia stovėjo stebuklingai gerai išsilaukusių, prieškariu statyta bažnytelė. Kasmet ją po truputį "krapštėm", kai ką pakeitėm: sudėjome medines grindis, jas apšiltinome, pakeitėme išpavusį stogą, lubas"... Cia nėra katalikų bažnyčioms būdingos interjero didybės,- nuoširdžiam susitikimui su Kūrėju nuteikia masyvus, natūralaus ažuolo nuo žemės pakylėtas kryžius, židinyse dešinėje sienos nišoje ir "ant palangių prisėdusios" keturios išlikusios senųjų dievdirbių sukurtos apaštalių skulptūrėlės. Mediniai suolai atvežti iš remontuojamos Kretingos katalikų bažnyčios.

Ištisus metus į Pakutą traukia žmonės. Pakuta - taip paprastai vadinamas Pakutuvėnų kaimelis, esantis netoli Kretingos ir Plungės rajonų ribos, apie 7 km už Aleksandravo gyvenvietės. Prieš geroką dešimtmetį broliai pranciškonai ten ėmėsi įgyvendinti idėją sukurti Susitaikinimo sodybą, kur ieškantieji suranda ramybę ir susitaikymą su savimi, Dievu, artimu ir kūriniu. Čia vyksta stovyklos, susikaupimo savaitės. Atvažiuoja žmonės privačiai viso gyvenimo išpažinčiai, pabendrauti savaitgaliais ir į sekmdienį vykstančias pamaldas.

Stovyklautojai savo "atžalas" patiki savanoriams. Kairėje - jaunųjų stovyklautojų dvasinis vadovas brolis Evaldas.

Prieglobstis atsirbojantiems nuo priklausomybės

"1993 metais turėjau įkvėpimą Šventojoje kurti maldos ir ramybės oazę, panašiai kaip Tezė kaimelis Prancūzijoje. Pasidalijau mintimis su vienu vokiečiu, kurio lėšomis buvo atstatyta bažnyčia Kaliningrade, jis sutiko paremti. Tačiau vykupams nepatiko šio projekto įgyvendinimas Šventojoje. Nusprendėm kurtis čia, Pakutuvėnuose",- pasakoja brolis Gediminas.

Tuo metu degiau troškimu apaštalauti Rusijoje. Nuo 1991 metų dirbau su narkomanais iš Kaliningrado. Parapijiečiai juos vydavė, nenorėdami matyti. Ir čia, Pakutuvėnuose, susipynė kelios idėjos - ramybės vietos kūrimas ir laikino prieglobščio narkomanams suteikimas. Tai nebuvo profesionalus reabilitacijos centras, mes neturėjome pretenzijų juos išgydyti,- priėmėme žmones, kurie norėjo atsireiboti nuo savos priklausomybės ir nebijojo Dievo bei maldos. Čia perėjo įvairūs žmonės - grįžę iš kalėjimų,

bėgantys nuo depresijų ir nualinti visokių negandų. Mūsų kūrėmasis buvo fragmentiškas ir dabar tebesame ieškojimuose. Gyvename iš aukų. Kai kas padirbėja pas kaimo žmones. Remia geradariai, žinodami mano viziją padėti kitiems",- teigė brolis Gediminas.

Puoselėja svajonę auginti gyvulius

Senosiose bažnyčios knygose jis atrado įrašą, jog ligi karo bažnyčiai priklausė apie 40 ha aplinkinių žemių, tačiau ji ligi šiol negražinta. Pakutuvėnų Susitaikinimo sodybai pagal panaudos sutartį penkiasdešimčiai metų išnuomoti 49 ha. "Pati Pakuta, kur vyksta didysis judėjimas, užima maždaug 1 ha, bet išnuomota daugiau žemės, kad žmonės turėtų kur pavaikščioti, medituoti, pajauti sąlytį su gamta ir Kūrėju",- teigė brolis Gediminas. 1 ha plote - vos keletas statinių: atvykstantieji į iš tolo pasitinkančią bažnyčią pravažiuoja "konteinerį" (tai iš atskirų konteinerių

sukonstruotas statinys, kuriame suteikiamas prieglobstis laikinai apsigyvenantiems), dažnai jo nėra nepastebėdami, molinė trobelė vienišams bei U raidės formos "tvartelis". Čia kairiajame jo fligelyje įrengta virtuvėlė, kur gaminamas maistas laikiniems gyventojams ir stovyklautojams. Per pastato vidurį brolis Gediminas galvoja įrengti Betliejų, o kitoje pastato pusėje - kambarį piemenims. "Svajonu Pakutoje auginti avis ir tos minties neatsisakau. Dabar kol kas turime tik bičių. Daugiau kaip 20 avilių prižiūri iš kaimo ateinantis jaunuolis",- prisipažino brolis Gediminas. Jis pats ir ūkvedys Modestas apsigyveno pačioje bažnyčioje esančiose atskirose patalpose.

Aplink Pakutuvėnus, palei išsiračiusias Minijos pakrantes, kurios dar nenuniokotas civilizuotų dvikojų, broliai pranciškonai įkūrė Kristaus kančios kelią, vedantį link Trijų kryžių kalno ir simbolinio rūsyje įrengto Kristaus kapo.

Irena BENIUSIENĖ
Dariaus Šypalio nuotr.